

հանային տունն իբր բաժին. « Զարջառս
 եւ զոչխարս, կ'ըսէ, քահանայքն ի տունս
 իւրեանց կենդանի մի՛ իշխեսցեն անուլ.
 ազահութիւն է». եւ ժողովրդեան կը պա-
 տուիրէ մորթել զանոնք օրհնութեամբ ի-
 րենց տներու մէջ ըստ կարգի (ԻԹ):

Ուրիշ զեղծում մ'ալ կար նոյն Զ դա-
 ըուն: Հասառուաց անյագութիւնն հոն հա-
 սած էր, որ ժողովրդեան տներն իրենց մէջ
 բաժնած էին, եւ իւրաքանչիւրն իրեն պատ-
 կանած տան մատաղարածինն ինք միայն
 կ'ուզէր առնուլ: Ասոր համար կ'արգե-
 լուին ժողովրդեան՝ անասունը նոյն իսկ
 եկեղեցի տանիլ օրհնուելու, որ մի՛ զուցէ
 ուրիշներ ալ տիրանային: Եւ «ի նոյն
 ինքն յեկեղեցւոջ կոուին եւ խոցոտմունս
 միմեանց առնեն, զոր մեք իսկ տեսաք»,
 կ'ըսէ Գունայ ժողովը (Աշտ. Ա), հոգեւոր
 կոչունքն այդպէս աւագակային խնճոյից
 վերածելով:

Ժամանակներն ու բարքերը կը փո-
 խուին: Հին դարերու առատ նուիրատուու-
 թեանց ակնարկելով Շնորհալին, կ'ըսէ՝
 թէ «խափանեալ է յայժմուս յաղքատու-
 թենէ եւ ի ժլատութենէ տուողացն». եւ
 թէ իւր օրով քահանայից բաժին մնացած
 էր «երի եւ մորթի» միայն (Ընդհ. 155):
 Վրաց Եպիփան կաթողիկոսն 1218ին Ան-